

kun maatte udleveres mod Receipt — det forhandlede da ogsaa i nogen Tid uden Receipt — thi under 29. Oktober d. A. har Professor Fischer tilskrevet Sundhedsstyrelsen, at han foranlediget ved den nylig stedfundne Finanslovdebat har fundet det rigtigst at frafalde det Ønske, han i sin Tid har fremsat, at Præparatet „Incitamin“ kun burde sælges efter Receipt, hvilket han ikke undlader at meddele Sundhedsstyrelsen. Jeg ser saaledes — det maa den højtærede Justitsminister tilgive mig og tillade mig — paa denne Affære, som Apoteker Alfred Benzon kalder det — og ogsaa for mig staar det saaledes, at en Affære har der været; at udrede dens Traade er jeg ikke i Stand til, jeg forlanger heller ikke, at Justitsministeren skal være i Stand til det —, at naar Sundhedsstyrelsen nu efter Professor Fischers Skrivelse maa opgive Receiptfordringen, saa ligger deri, at der bagved hele denne Sag har været noget i Retning af det, jeg omtalte, da jeg her tidligere under Finanslovforhandlingen havde Ordet: en Gnidningsmodstand mellem visse økonomiske Interesser, i hvilke Professor Fischer har trukket det korteste Straa, og da han nu ser, at Sagen bliver rejst her under Finanslovdebatten, griber han øjeblikkelig Lejligheden til at smøge Grimen af sig i en Skrivelse til Sundhedsstyrelsen, hvori han siger, at han nu meget maa bede om, at denne Receiptfordring bliver frafaldet. Den højtærede Justitsminister er i Virkeligheden enig med mig i, at Sundhedsstyrelsen burde være baade anderledes og mere lebendig, saaledes som jeg har sagt det. Den højtærede Minister trøstede sig og forsøgte at trøste mig med, at Sundhedsstyrelsen var virkelig meget lebendig, han havde f. Eks. Dagen før været sammen med det tredieældste Medlem, og dette tredieældste Medlem var virkelig meget lebendigt — formodentlig har der været danset ved den Sammenkomst, og dør har Justitsministeren saa faaet Lejlighed til at se den 54-aarige svinge sig med Lyst i en moderne Jazz, eller hvad Pokker det er, dette Bras hedder. Nu vilde den højtærede Justitsminister have mig til at erkende, at jeg havde begaaet en Uret mod Sundhedsstyrelsen. Det kan jeg efter det foreliggende ikke inlade mig paa. Jeg maa naturligvis beklage, at jeg derved vistnok sætter mig selv i et mindre godt Lys hos Justitsministeren. Han havde jo efter sit Sigende en ubegrænset Tillid til min Retfærdighedsfølelse, og naar han nu synes, jeg har begaaet en Uret mod Sundhedsstyrelsen, og jeg ikke vil erkende det og

ikke vil tilbagekalde, hvad jeg har sagt, saa vedkender han sig mig neppe mere. Men alligevel, det faar staa fast, at jeg ikke vil erkende, at jeg har begaaet nogen Uret mod Sundhedsstyrelsen, heller ikke mod Apoteker Alfred Benzon o. s. v. En Affære har der været i denne Sag, det viser alt, hvad der foreligger; men hvori den har bestaaet, og hvem der har medvirket og hvorledes, er det jo vanskeligt at faa fat paa. Nu havde den højtærede Justitsminister den Tillid til mig, at jeg vilde have Mod nok til at staa op og erklære, at jeg havde gjort Uret mod Sundhedsstyrelsen, for jeg havde tidligere haft Mod til at staa op og forsvare ham, som ellers overhovedet ingen Mennesker turde nærme sig, fordi han var alt for vigtig. Ja, jeg vil indrømme, at den Karakteristik, som den højtærede Justitsminister her giver af sig selv, er ikke ueffen; navnlig de sidste Dages Forhandlinger her peger jo derpaa. Men jeg kan naturligvis, naar jeg har Ordet, og der er talt om, at jeg skulde have begaaet Uret mod nogen, godt erkende, at jeg nu forstaar, at jeg paa et vist Tidspunkt har gjort Uret mod nogen; og det var den Gang, jeg overfor mine Venner forsvarede Justitsministeren saa varmt. Jeg skal tilstaa, at det har jeg siden mange Gange fortrudt, og jeg skal love, at jeg skal aldrig gøre det mere, medmindre den højtærede Justitsminister bliver mindre vigtig, end han selv siger, han var.

Holstein: Det ærede Medlem Hr. Moltesen vil sikkert attestere, at den højtærede Udenrigsminister forleden som sædvanlig, naar han oplader sin Røst, har holdt en af de bedste Taler, som nogen dansk Udenrigsminister nogen Sinde har holdt. Den højtærede Udenrigsminister har, som det er danske Udenrigsministres Sædvane, med sart Haand strejft alle de store udenrigspolitiske Spørgsmaal, der i Øjeblikket opfylder enhver Dansks Sind og fylder det med Bekymring. Som sædvanlig har han kun klargjort lidet og forvoldt en hel Del Vilderede for betydningsfulde Spørgsmaals Vedkommende. Hvis det stod til mig at følge min personlige Lyst, og hvis det stod mig frit for at vælge mellem de Veje, der sædvanlig anvises af Venstre som Vejene til et frugtbringende borgerligt Samarbejde mellem Konservative, Venstremænd og Venstregeringen, nemlig enten Rosens eller Tavshedens Vej, saa vilde jeg for mit Vedkommende uden Vaklen, naar det gælder Udenrigsministeren, vælge Tavshedens. Men det drejer sig her om Sager, med Hensyn til hvilke man ikke har Lov til